

Sárossy István

Emmauszi úton

Jó volt sietve együtt menetelni
göröngyök közt az emmauszi úton,
nyitott szívvel és nyitott tenyérrel,
nehogy áldásod a földre hulljon,
apró pórusokban tűnjön el a lényeg,
mintha fáklás árnyak mégse szeretnének,
megmutatni mindent,
csupán azt a morzsát,
az apró kenyérkét,
az asztalra hintett
vágyat és ereklyét,
ahogy feltekintett
csillagszín szemekkel,
borzongott a harmat, hogy megjuhászodjon,
hit-husángok álltak egyre izmosabban,
csak egy lágy fuvallat intése suhant el
fölöttünk a csöndben, és alattunk halkán
megmozdult a föld az emmauszi úton.

Voltál, s leszel

Voltál, s leszel,
hajadból illat énekel,
lézersugár a pillantás,
mely áthatol kétely-hegyen,
miközben torkod véresen
hörög és álmaid
éles-kegyetlen
marcangolják a szebb jövőt,
ne hidd, hogy megtalálad őt,
a Grál rég elveszett,
morzsán taposnak
lépteid, kihűlt a jég,
és mégis menni kell,
és újra hinni kell
a támadó tavaszt,
mely zöld festékekkel
mindent megragaszt,
méz voltál, láng leszel,
s hajadból illat énekel.

Szűk Balázs

A bálna kabátja

A tenger olyan nyugodt volt, mint a róna a nyári alföldön.

A víz alatt szivacstelepek hajladoztak, s fehéren szikrázó tojások feküdtek a forró homokban, hogy belőlük fürge fekete teknősök bújjanak elő. Fecskék és lepkeköröztek boldogan az emberlakta sziget felett, ahol végtelen színű rózsák nyíltak.

Csak a bálna volt szomorú, mert nem volt gyönyörű kabátja, hogy a legszebb lehessen minden állatok között. Hiába kefélté fésűformájú „fogait”, hófehér szépségéhez csak egyetlen dolog hiányzott: egy fekete kabát, amilyen csak a királyoknak van. Elhatározta tehát, hogy az embertől kér ilyen ruhát, hisz ők mindig ilyenekben illegették magukat az estéli tengerparton.

Lassan feltornázta magát a sok-sok lépcsőn, de nagyon kimerült, és senki emberfiát nem látott a közelben. Már-már visszafordult volna bánatában, amikor egy bográcsot pillantott meg a domboldalon, ami alatt vidám tűz lobogott. Benne piros kanál. Tokaszalonna illatát hozta a szél, s nem hitt a szemének, de a fortyogó bogrács mellett, tányérok társaságában ott volt az a kabát, amiről napok óta álmodott.

Az emberek távolban tekéztek, nem is vették észre a hívatlan vendéget, s így lassan közelebb húzódkhatott a tűzhöz. De jaj, izgalomban felborította a bográcsot, s az összes leves a földre folyt. Rohantak is az emberek evezőlapátot, szigonyt ragadva, hogy agyonverjék a betolakodót. De egy kisleány eljött, és azt mondta, hogy ez az állat nem akart rosszat, mert szomorúak a szemei, biztosan csak valamit keres. De ekkor már késő volt, mert lesújtott az egyik evezőlapát, és felsebezte a bálna hátát. Kiserkent a vér a bőrön, s könny szökött a bálna és a kisleány szemébe. A fiú odarohant a füstölgő hamuhoz, a felborult bogrács mellől felkapta a sértetlen kabátot, s a nagy vérző testre terítette, hogy megvédje az állatot a további ütlegetektől. Mindenki mozdulatlanul állt.

A bálna lassan a vízbe ereszkedett, s farkával integetve eltávolodott a szigettől. Csend és nyugalom vette körül, az otthona. Szemei vidáman csillogtak, már nem is annyira a kabát miatt – valami másért. A kisleány pedig örült, hogy lelt egy barátot, aki majd egyszer visszajön érte.

Hatalmas szökőkút lövellt az ég felé, s a halászok megértették, hogy a föld legszebb állata tett náluk imént királyi látogatást.

A páncél fénye

Nehéz álom kísértette mostanában. Napok óta mindig ugyanaz. Még most is érzi a súlyait, az iszonyú terhet, hogy jaj, bele kell szakadni, meg kell roppanni, amikor a tükörfolyosókon, káprázatos termeken kell egyedül haladnia, s csak a maga óriás arcát, a maga hatalmas kezeit látja szüntelen. Kiáltana mindig, hogy jöjjön már valaki, nevetesse meg, mondjon ilyen szavakat: „Édes gyermekem, pihenj már, sok lesz az a kávé, az álom nem lesz így szabadítód, tisztítód, lelked könnyörületes radírja.” De ilyenkor a vaksötétben, az álom legmélyén kibotorkál a hideg folyosóra, érzi a jeges kő szűrásait, s a felkapcsolt villany fénye szinte pofon vágja. S a tükörben nincs feje. Nem! – ez rettenetes. De a tükör belsejében, egy ágyon ül, magára húzza a takarót, s merev szemmel várja a hajnalt. Miért van itt, mit akar tőle a hajnal? – gondolja a tükör mélyébe szorítva már napok óta. Igen, igen! – ez is Ő maga. Ő maga. Örökké így!

Anyja kelti simogatva. Talán ezzel az érintéssel kezdődik a nappal. Bár a folyosó hideg, mégsem szúr, mint az álomban, s halkan duruzsol a teavíz. Ez az otthon, a sok apró kis melegség, a sok kis apró buborék az angyaloktól. „Kérsz vajas kenyeret? – kérdezi szüleje, s úgy érzi hangjával újból megcirógatná, de most már jobban; meleg kora tavaszi szellőként e hosszú télben.

A tükörhöz lép, s ott van benne már az arca. Hogy is tűnhetett volna el, nem lehet menekülni, minden nap vértbe kell öltözni, mintha nagy tétű csatába indulna holtomiglan.

„Fiam, fényezd a páncéled, mint egy tükör vakítsa a gonosz lelkűeket, s gyűjtse a fényt a zavarodottaknak, kóborlóknak” – anyja kimondatlan útravalóját hordozza minden reggel, vajas kenyere és a piros alma mellé.

Bozók Ferenc

Spleen

Görbül a szája a nyárnak,
szurkos az út, buborékol,
szertefolyik. Puha nyúlvány.
Túlcsorog önmaga partján.
Óvjanak engem a naptól
hagyma-szerű puha héjak,
s csille vigyen le magamba,
pinchehideg puha gyászba.

Aranyhal

Akváriumodba tegyél bele engem,
s így, élve legyek ma a polcodon ékszer,
lágyan lebegő, puha, néma szobád
lassú, fura hajnali dísze, aranyhal,
és tégla-alakzat üvegfa védjen,
s lassulj ide végre, tapaszd a füled rám,
s halld meg a csendem!

Rimbaud levele Mallarméhoz

Reccsen a barna spaletta az éjben.
Rézkeretes falikép, falióra
és rokokó kanapé, lila csillár,
éjjeli - nappali hűvös ebédlő,
éjjeli - nappali néma szorongás.
Tárd ki az ablakod éjre, viharra,
jőjj ki velem, koravén szobaköltő,
fürd bele arcod a szélbe, te árnyék.

Irodalom

Mert valamit, valahonnan alulról
kellene most kiemelnem, ügyelve,
úgy, hogy a ránehezült kacatoknak
színre, alakra maradnia kéne.
Senki ne lássa hogy összekutyultam,
s vérbe tocsognak a felszíni dolgok,
mert remegő, matató sebesült kéz
túrta a rendszerezett anyagot.

Koncz Teréz

Oly bús kesergő

Vajon mi történik fenn a mennyországban,
hogy Istenünk ma közülünk igényelt
hirtelen ennyi sportolót?

Lenéz, rámutat szomorúan
aki fut, nem érti, *nem most akarja*
sikolt és ledermed, odarohan,
segíteni már nem tud rajta.

Így jön ez el – csak megyünk a sorban.
Hol szitkozódva, őrlődve kínban,
hol vigyorogva, mint a mézeskenyér
virít a szájban, ha enni tér.

Ha valaki előttünk, mögöttünk kiszédül,
vagy nevetünk, vagy kezünk összetesszük,
s masírozunk tovább – rendületlenül.
Öntudatlanul.

Keskeny pallón szembehunyva,
virágvölgyben fogvacogva,
“Fogam kitört, úgy szorítja
állkapcsom, e bűnös, ronda”
“Fog vagy nem fog – élni jó,
nézz az égre, hull a hó,
mindjárt itt a Télapó, halihó, csattanó”
Csattan ő.

Csatt! A nő mögöttem nem bírta tovább,
elszáradtál, vadvirág.

Jobbra képek, illatok,
szépen legyőzzük a hányingerünket
balra halál, nagyon közel van.
Nem ijesztgetem a keselyűket.
Néha a fülembe szép zenét vezetnek,
néha a te szádba csepegnek jó ízek.

De ha egyszer engem is
 meglát Isten keze,
 ki tudja, előtte szólhatok-e
 annak, kit a sorban kapcsoltnak tekintek,
 S mit mondani kezdtem, befejezhe...

...

2005. 01. 29.

Karácsonyi játék

Forog a lemez, forog a szoknya,
 forog a világ, ritmusra ropja,
szemed tüzénél megvakulok,
semmi vagyok, de lábam ring a
 szív ütemére – drága inga –
 szemem kés – megriad a vad rida,
 csiga vagyok én itt, bűgőcsiga.

Ó, hát miféle játék vagyok én,

kinek fején az ég egyet csavar,
 s pörögni kezd, fénylik, csillog, zenél,
 s csikizve nagyszemű pistike szemét,
 magába néz, s ott örök tengelyt remél?!
 Tíz másodperc is eltelt – nem él.

A forgás megszakad, eltanyál a
 büszkeség, ahogy fénylik a nyála,
 ha egy csiga mit sem sejtve
 rálép egy szép, vékony borotvára ...

Nem bűg már, csak bőg szegény
 könnye csorog a szoknyára,
 S ésszel a lény fel nem fogja,
 összerakni sehogyse tudja,
 hogy hogyan lehet, hogy mégis
 mégis nem minden a gőg ...
 S van pistike, aki inkább
 villanyvonattal játszik szívesen ...?!

2005. 12. 18. vasárnap